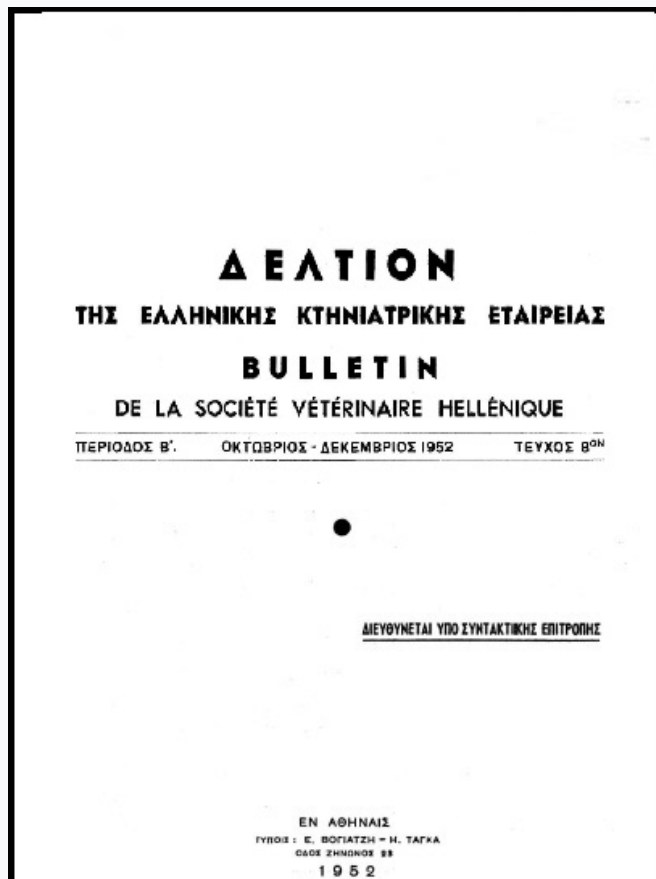

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 3, No 4 (1952)

Therapeutics

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17526](https://doi.org/10.12681/jhvms.17526)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1952). Therapeutics. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 3(4), 237–240.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17526>

ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

J. JACQUET: 'Η θεραπεία τών μολύνσεων του μαστού της άγγελάδος δια τών αντιβιοτικών και αί συνέπειαι ταύτης. (Pathol. Generale 'Οκτώβριος 1952, σ. 557 - 574).

Ἡ κακή χρησιμοποίησις τών αντιβιοτικῶν εἰς τὴν θεραπείαν τών μαστιτίδων ἔχει τὰς ἀκολούθους συνεπείας: Πλήρη μεταβολὴν τῆς κοινῆς μικροβιακῆς χλωρίδος διὰ τῆς φθορᾶς τών πενικιλιοευαισθητῶν πρὸς ὄφελος τών πενικιλιοαντόχων (σταφυλόκοκκος, κολιβάκιλλος).

Ἡ αὔξησης τῆς ἀντοχῆς τών σταφυλοκόκκων εἰς τὴν πενικιλίνην συνεπάγεται καὶ παράλληλον ἀνθεκτικότητα πρὸς τὴν στρεπτομυκίνην ἢ δὲ καταπολέμησις τούτων ἀπαιτεῖ προσφυγὴν εἰς τὴν χουσομυκίνην. Εἶναι ἀνάγκη συνεπῶς πρὸ πάσης θεραπείας μαστιτίδων δι' αντιβιοτικῶν νὰ καθορίζεται τὸ εἶδος τοῦ αἰτίου παρ' εἰδικοῦ ἐργαστηρίου. Ἄνευ τῆς συνεργασίας τούτου πᾶσα μέθοδος θεραπείας πρέπει νὰ θεωρῆται σήμερον ἐμπειρική, τυφλὴ καὶ καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν. Λόγω τῆς μεγάλης χρήσεως τών αντιβιοτικῶν ἢ παρουσία τούτων εἰς τὸ γάλα εἶναι συχνοτάτη. Ἡ διάρκεια ἀπεκκρίσεως ἐνὸς αντιβιοτικοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὸν μαστὸν ποικίλλει ἀπὸ 4 - 5 ἡμέρας, δύναται δὲ νὰ παραταθῆ καὶ μέχρις 9 ἡμέρας ἐὰν ἐχρησιμοποιήθῃ ἐλαιῶδες ἔκδοχον.

Ἡ τακτικὴ πόσις γάλακτος περιέχοντος αντιβιοτικά (εὐρέθησαν ἀπὸ 20 - 4000 Μ.Ο., κατὰ λίτρον) δύναται νὰ ἔχη ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὑγείας τών καταναλωτῶν, τών παιδιῶν ἰδίως. Ἐλάχισται δόσεις πενικιλίνης δὲν βλάπτουν κατὰ τὸν Lesné. Δὲν φαίνεται ὅμως νὰ συμβαίη τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὰ ἄλλα αντιβιοτικά. Παρατηρήθη ἀνατροπὴ τῆς καθεστηκυίας τάξεως τῆς χλωρίδος τών παχέων ἐντέρων πρὸς ὄφελος τών ἀνθεκτικῶν.

Ἡ ἐξαφάνισις τῆς κανονικῆς μικροβιακῆς χλωρίδος δύναται νὰ παρουσιάσῃ παθολογικὰς συνεπείας. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πολλοὶ μικροοργανισμοὶ τοῦ πεπτικοῦ συστήματος συνθέτουν βιταμίνης (B1 - B12 - K) τών ὁποίων ἐπωφελοῦνται οἱ ξενισταί. Αἱ μεταβολαὶ π.χ. τῆς περιεκτικότητος τοῦ αἵματος εἰς προθρομβίνην, ἣτις ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς παραγωγῆς βιταμίνης K ἐντὸς τών ἐντέρων, ἐμελετήθη ὑπὸ τοῦ Cortese. Οἱ Lichstein καὶ Cillfilan ἀπέδειξαν ὅτι ἀναστέλλεται ἡ σύνθεσις παντοθενικοῦ ὀξέος ὑπὸ τὴν ἐπί-

δρασιν τῆς στρεπτομυκίνης. Ἡ δυνατότης ἀποβιταμινώσεων ὡς συνέπεια χρήσεως ἀντιβιοτικῶν εἶναι τοιουτοτρόπως ἀποδεδειγμένη.

Ἡ ἐπιβίωσις ἐξ ἄλλου καὶ μεγάλη ἀνάπτυξις ἀντιβιοτικο-ἀνθεκτικῶν μικροβίων, ἐλαχίστης ὑπὸ ὁμαλᾶς συνθήκας ζωτικότητος, δύναται νὰ γίνη πρόξενος νόσων ἀγνώστων, μέχρι τοῦδε. Ἀναφέρονται 11 περιπτώσεις ἀσθενῶν θεραπευομένων διὰ χρυσομυκίνης, γλωρομυκητίνης καὶ γαιωμυκίνης, οἵτινες ἐνεφάνισαν συμπτώματα μυκώσεως τῶν γεννητικῶν ὀργάνων (Candida Albicans) καὶ μία μάλιστα περίπτωσις θανατηφόρος ὀφειλομένη εἰς τὸν αὐτὸν μύκητα (πολλαπλᾶ ἀποστήματα),

Ἀντιθέτως ὅσον ἀφορᾷ τὰ κατοικίδια ζῶα, ἡ χορήγησις ἀντιβιοτικῶν, ἢ ὑπολειμμάτων καλλιέργειῶν, προκαλεῖ σημαντικὴν αὔξην τοῦ βάρους καὶ μεγάλην βελτίωσιν τῆς ἀναπτύξεως. Ἐπὶ τοῦ παρόντος συνιστᾶται ἡ χρῆσις των εἰς τὴν χοιροτροφίαν καὶ τὴν ὀρνιθοτροφίαν.

Ἡ χρῆσις τέλος ἀντιβιοτικούχου γάλακτος δὲν φαίνεται νὰ ἔχη συνέπειας εἰς τὴν βουτυροπαραγωγὴν, ἐνῶ εἰς τὴν τυροκομικὴν προκαλεῖ μέγαν καταστροφὰς διὰ τῆς ἐξουδετερώσεως τῶν γαλακτικῶν ἐνζύμων. Δὲν παράγεται γαλακτικὸν ὄξύ, ἢ μᾶζα παρουσιάζει ἀλκαλικὴν καὶ ὄχι ὄξινον ἀντίδρασιν, τοῦθ' ὅπερ ἐπιτρέπει τὴν ἀνάπτυξιν τῶν μικροβίων σήψεως καὶ τὴν ἀχρήστευσιν τοῦ τυροῦ, (περίπτωσις τοῦ τυροῦ εἴδους Camembert Νορμανδίας).
E. M.

J. LEDERER : Ὑποθυρεοειδία καὶ κρυπορχιδία. (Annal. Endocrin. ἐξ ἀναλύσεως εἰς Annal. Med. Vet. Μάιος 1952).

Ἐπὶ 83 περιπτώσεων κρυπορχιδίας παρατηρήθησαν 54 μετὰ ὑποθυρεοειδισμοῦ. Ἡ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ὑστερεῖ συχνάκις εἰς τοὺς κρυπορχιδας ὅπως μαρτυροῦν ἄλλωστε ἡ κλινικὴ ὄψις, ἡ πτώσις τοῦ βασικοῦ μεταβολισμοῦ καὶ ἡ αὔξησις τῆς χολεστερόλης.

Δοκιμὴ θεραπείας διὰ θυρεοειδίνης ἐπέτυχε εἰς 5 περιπτώσεις ἐπὶ 22. Εἰς τὰς λοιπὰς 17 περιπτώσεις ἐχορηγήθη γοναδοτροφίνη με ἀποτέλεσμα καθόδου τοῦ ὄρχεος εἰς τὰς 9. Κατὰ τὸν L. ἡ ἀνεπάρχεια τοῦ θυρεοειδοῦς ἐπιδρᾷ κατὰ δύο τρόπους: 1) διὰ μεταβολῆς τῆς ἐκκρίσεως τῆς γοναδοτροφίνης ὑπὸ τοῦ προσθίου λοβοῦ τῆς ὑποφύσεως, 2) ἢ ὑπολειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς συνεπάγεται ἀναισθησίαν τῶν σπερματικῶν τόνων εἰς τὴν γοναδοτροφίην. Εἶναι, ὄντως, γνωστὸν ὅτι ἡ θυροξίνη προπαρασκευάζει (εὐαισθητοποιεῖ) τὰ ὄργανα εἰς τὴν ὁρμονικὴν ἐνέργειαν.
E. M.

J. DEVANTOUR : Περίπτωσις πνευμονικοῦ ἔμφυσήματος ἵππου θεραπευθέντος διὰ «ἰπποσπασμίνης». Rev. Vet. Mil. No 3, 1952

Ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθη ἄνευ ἀποτελέσματος τὸ νεοαντεργικὸν (ἀντιισταμινικόν) καὶ ἡ ἐφεδραλίνη (εὐπνοϊκὸν καὶ καρδιοτονωτικόν) ἐγένετο χρῆ-

σις τῆς «ἱπποσπασμίνης» εἰς μίαν περίπτωσιν πνευμονικοῦ ἐμφυσημάτος. Ἡ θεραπεία ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνει, α) 15 φύσιγγας 40 κ. ἐ., χλωριούχου ἄσβεστιοῦ 2,5% καὶ ὑποθειώδους μαγνησίας 5%, β) 15 φύσιγγας 40 κ. ἐ. ὀκτυλικὸν οἰνόπνευμα (Octanol) εἰς ὕδατῶδες διάλυμα 1/100. 000, γ) 12 φύσιγγας καρδιοτονωτικοῦ (καφουρέλαιον), δ) 12 φύσιγγας τῶν 10 κ. ἐ. πεπτόνης ἰωδιούχου (διάλυμα 5% πεπτόνης ἐν φυσιολογικῷ ὄρῳ εἰς ὃ προστίθεται ἰώδιον εἰς ἀναλογίαν 0,05 γρ. κατὰ κ. ἐ.), ε) αὐθαιμοθεραπεία. Ἡ ὑποθειώδης μαγνησία, ἡ ἰωδιούχος πεπτόνη καὶ ἡ αὐθαιμοθεραπεία ἐνεργοῦν ὡς ἀντιαλλεργικά καὶ ἀντισπασμωδικά, ἡ ὀκτανόλη καὶ τὸ ἰώδιον ὡς ἀντισκληρωτικά.

Τὰς πρώτας ἡμέρας ἐγένετο καθ' ἑκάστην: ἐνδοφλεβίως, 1 φύσιγγὴ χλωριούχου ἄσβεστιοῦ καὶ ὑποθειώδους μαγνησίας (40 κ. ἐ.) καὶ 1 φύσιγγὴ ὀκτανόλης (40 κ. ἐ.) ἐνδομυϊκῶς, ἰωδιούχος πεπτόνη (10 κ. ἐ.) ἀναμειγμένη μετὰ 30 κ. ἐ. αἵματος λαμβανομένου ἐκ τῆς σφαγίτιδος. Ταυτοχρόνως χορηγεῖται PER OS ἀντιβηχικὸν Kermès - Belladone.

Μετὰ τὴν ἑνὴν ἡμέραν αἱ ἐνέσεις χλωριούχου ἄσβεστιοῦ, καὶ ὑποθειώδους μαγνησίας γίνονται ἑκάστην δευτέραν ἡμέραν, τῆς δὲ ὀκτανόλης, τῆς ἰωδιούχου πεπτόνης—αἷμα καὶ τοῦ καρδιοτονωτικοῦ καθημερινῶς μέχρις ἐξαντλήσεως τῶν φυσιγγῶν.

Μεγάλῃ βελτίωσιν ὄλων τῶν συμπτωμάτων, παραταθεῖσα ἐπὶ ἓνα μῆνα, ἐπιηκολούθησε τὴν θεραπείαν ταύτην (ἀποκατάστασις φυσιολογικῆς ἀναπνοῆς κ.λ.π.). Μερικὴ ὑποτροπὴ τῶν συμπτωμάτων ἀπέδειξεν ὅτι ἡ θεραπεία αὕτη, ἣτις ἔδωσε προηγουμένως ἀληθεῖς ἰάσεις εἰς τινὰς περιπτώσεις ἀναφερομένας ὑπὸ τοῦ Cantonnet (Bul. Acad. Vét. 1945), δὲν ἐδικαίωσε τὰς ἐλλείδας τοῦ συγγραφέως.

E. M.

J. FRANCIS: **Χημικοθεραπεία καὶ ἐπιζωτικὴ ἀποβολὴ τῶν ἀμνάδων** (Chemiotherapeutic Response of the Organism Causing Enzootic Abortion in Ewes). (Journal of Comparative Pathology And Therapeutics July 1952 P. 214).

Ὁ συγγραφεὺς ἐπειραματίσθη ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως διαφόρων θεραπευτικῶν οὐσιῶν ἐπὶ τοῦ Βακίλλου τῆς Ἐπιζωτικῆς ἀποβολῆς τῶν ἀμνάδων ἐντὸς ἐμβρυοφόρων ὠῶν. Ἡ Σουλφαθειαζόλη καὶ ἡ Πενικιλίνη ἐπέδρασαν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς καλλιεργείας ταύτης, ἡ Στρεπτομυκίνη ὅμως ὅπως καὶ τὸ Παρα-αμινοβενζοϊκὸν ὀξύ καὶ ἡ Σουλφόνη οὐδεμίαν ἀπολύτως εἶχον ἐπίδρασιν. Ἐκ τῶν πειραματισμῶν τούτων συμπεραίνει ὅτι ἴσως ὁ μικροοργανισμὸς οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα Ψιτάκκωσις - Λεμφοκοκκίωμα.

Ὡς πρὸς τὴν Χλωρομυκητίνη, τὴν Χρυσόμυκητίνη καὶ τὴν Γαιομυκητίνη αὗται ἀπεδείχθησαν δραστικώτεραι ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἄνω ἀναφερομένας οὐσίας.

N. A. T.

J. MACK: Ἐφαρμογή τῆς Χλωρομυκητίνης ἐν τῇ Κλινικῇ τῶν κυνῶν καὶ γαλῶν Clinical use of Chloromycetin in Dogs And Cats (Veterinary Record 4 October 1952 No 40 P. 597).

Ἡ Χλωρομυκητίνη ὡς γνωστὸν δρᾷ τόσον ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶν ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν θετικῶν κατὰ Gram μικροοργανισμῶν ὡς καὶ πολλῶν διηθητῶν ἰῶν. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται κυρίως ὁ Βάκιλλος τοῦ Bang ὁ Βάκιλλος τοῦ Μελιταίου πυρετοῦ, ὁ Χρυσίζων σταφυλόκοκος, ὁ Στρεπτόκοκος ὁ πνογόνος κτλ.

Πειραματικαὶ ἐργασίαι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Χλωρομυκητίνη ἀπορροφᾶται ταχέως καὶ τελείως ὑπὸ τοῦ πεπτικοῦ σωλήνος καὶ ὅτι ὁ τίτλος ταύτης ἐν τῷ αἵματι φθάνει εἰς τὸ ὑψηλότερον ἐπίπεδον δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος χορήγησίν τῆς ἀναλόγως βεβαίως καὶ τῆς ληφθείσης δόσεως.

Νόσηραὶ καταστάσεις εἰς ἃς αὕτη ἐνδείκνυται εἶναι κυρίως:

Ἡ Πνευμονία διαφόρων τύπων, δευτεροπαθεῖς μικροβιακαὶ λοιμώξεις τῆς νόσου τῶν νεαρῶν σκύλων, μικροβιακὴ κυστίτις καὶ νεφροίτις, λοιμώδης πανλευκόπενια, ἐντερίτις, κολιβακιλλικὴ μητροίτις, ἀμυγδαλίτις. Αὕτη δρᾷ ἐπίσης εἰς τινὰ βαθμὸν εἰς περιπτώσεις ψιττακώσεως, ψευδοπανώλους τῶν ὀρνίθων καὶ ἀφροδισίου λεμφοκοκκίωματος.

Ἐπὶ πνευμονίας συνιστᾶται, ἢ συνέχισις τῆς θεραπείας ἐπὶ 1—2 ἡμέρας μετὰ τὴν πῶσιν τοῦ πυρετοῦ, πρὸς ἀποφυγὴν ὑποτροπῆς. Εἰς περιπτώσεις δευτεροπαθῶν μικροβιακῶν λοιμώξεων κατὰ τὴν νόσον τῶν νεαρῶν σκύλων, ὑποστηρίζεται ὅτι τὸ ἀντιβιοτικὸν τοῦτο δίδει ἀξιοσημεῖωτα ἀποτελέσματα.

Ἐν τῇ θεραπείᾳ τῆς λοιμώξεως τοῦ οὖρογεννητικοῦ συστήματος τῶν σκύλων ἡ Χλωρομυκητίνη κατατάσσεται μετὰ τῶν πλέον δραστικῶν φαρμάκων ἐκ τῶν μέχρι σήμερον γνωστῶν, μὲ τὸ πρόσθετον πλεονέκτημα ὅτι δὲν προκαλεῖ ναυτίαν.

Ὑποστηρίζεται ὁμοίως ὅτι αἱ Σαλμονέλλαι εἶναι ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητοι εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἀντιβιοτικόν. Ἐντερικαὶ λοιμώξεις ὀφειλόμεναι εἰς μικροοργανισμοὺς ἀρνητικῶν κατὰ Gram, μὴ ἐπηρεαζόμεναι δὲ ὑπὸ τῆς Σουλφαμιδοθεραπείας, ὑπεχώρησαν διὰ τῆς χορηγήσεως ἀρχικῆς δόσεως 50 χλστγρ. Χλωρομυκητίνης ἀνὰ χιλιόγραμμα ζῶντος βάρους, μὲ ἐπακόλουθον χορήγησιν 25 χλστγρ. δις τῆς ἡμέρας καὶ ἐπὶ χρονικὸν διάστημα μιᾶς ἑβδομάδος.

Σὺν τούτοις ἡ Χλωρομυκητίνη κέχτηται τὸ προτέρημα ὅτι δύναται νὰ χορηγεῖται ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ ὅτι δὲν προκαλεῖ ἀντιδράσεις ἄλλεργείας, ὡς καὶ νευροτοξικοδεσμηκᾶς ἢ γαστροεντερικᾶς διαταραχᾶς.

N. A. T.